

Kélt újra jel

— JOSQUIN DE PREZ: MILLE REGRETZ ET PAVANA, CUEURS DESOLEZ —

„Minden népek, szomorodott szívek,
gyűljetek össze siralomra, gyászra,
hogy kivétessem ebből a kínból,
mert se éjjel, se nappal nincs nyugovásom,
szenvedek szüntelen.”

*

*Mikor hánykódó sárga ketrecekben
jártam le-föl, mikor az árulások
kígyait nyelve, émelve, fázva
csontom bogáig sajogott a szégyen,
mikor a kárhozat vermében megtagadva
bőrömrre is kivetkezett az undor,
mikor már lefeküdtem homály és csönd alá,
oly moccanatlanul, ne látsszam ki a földből,
hangzott valami jel . . . távolból, nem a dob,
inkább ahogy az ér falában üt a lét,
ahogy a szertartást hívó pallos lekoppan,
s föléműszott a kürtök muzsikája.*

*De rézfelhők alatt is
csak gyász volt, fájdalom volt.
Villámló harsonák közt
esendő vonszolódás.
Türemlett újra új és
mindig csak körbe-körbe
forgott a nyomorúság,
a tébolygó remény.
Itt, hol a hús mohó,
tűnékeny veteménye
kihívó gyönyörében
nem tudja, mért virágzik,
itt, hol a szó nyűgét
levedlő hitszegőnél
erkölcsre igazabb,
méltóbb a makacs állat,
itt, hol mocsokra trónust
emel a becstelenség,
önnön bűzét nem érzi,
hol rajongó-
álnok tekintet
mágnesfényt hazudva
elhiteti,*

hogy nem bűnös,
nem örült.

Itt feküdtem velük a földdel egy sötétben,
itt feküdtem két vállamhoz szögezve.
Egymásra torladt hangok kötegével
zúgtak fölöttem szüntelen a kürtök.
S ahogy a víz tisztul a kövek élén,
ahogy az ömlő vér sebbé kötődik,
a kulcsolódó szólamok szövése,
a vissza-visszahajló égi bánat
új boltozattá emelte a csendet.
És éreztem, ahogy
testemmé lesz a menny,
halandó kínunk üdvözítve végül
miénk marad a teremtet világ.
Kélt újra jel... távolból, nem a dob,
inkább ahogy az ér falában üt a lét,
ahogy a szertartás hívó pallosa koppan.
S mert bennem szólt már a zene,
felálltam.

HERVAY GIZELLA

Dadogva

Minek is mondanám, hogy szeretlek,
csak nézlek, mintha magamat.
Érzem, ahogy összerándul
izmod, ideged,
van úgy, hogy egy gondolatod
itt a halántékomon halad át
ráérősen, mint aki hazatart.
Kezed csak úgy idegen,
ahogy minden új perc az,
ahogy visszhangzik a szó is
fülemben, ha kimondom.
Mégis messze vagy,
messzebb, mint a dadogó legény,
aki naponta meríti a vizet
a kútból valahol,
a szavak kezdetén.
Mondanám — de neked nincs kutad,
hát dadogni kezdek.
És megint nyelvemen lebeg
öngyilkosságra készen a jel,